

Η ευμένεια της ατέλειας·

Σ' αυτές τες σκοτεινές κάμαρες, που περνώ
μέρες βαρυές, επάνω κάτω τριγυρνώ
για νάβρω τα παράθυρα. — Όταν ανοίξει
ένα παράθυρο θάναι παρηγορία. —
Μα τα παράθυρα δεν βρίσκονται, ή δεν μπορώ
να τάβρω. Και καλλίτερα ίσως να μην τα βρω.
Ίσως το φως θάναι μια νέα τυραννία.
Ποιος ξέρει τι καινούρια πράγματα θα δείξει.

Κωνσταντίνου Καβάφη, *Τα Παράθυρα*

Τα πρόσωπα και τα πράγματα που απασχολούν τον Νικόλα Αντωνίου μοιάζουν, εκ πρώτης όψεως, εγκλωβισμένα σε περικλειστούς χώρους. Όλα φαίνονται απόκοσμα και συνάμα απολύτως ενταγμένα σε ένα άρτια δομημένο ψυχολογικό τοπίο. Ο χώρος, σε μια δεύτερη ανάγνωση, δείχνει να διαστέλλεται πέρα από τον πεπερασμένο του έργου με τις οντότητες να λυτρώνονται μέσω της ανάδειξης της ατέλειας, η οποία, όχι μόνο δεν αποκρύβεται, αλλά απεναντίας, καταλαμβάνει περίοπτη θέση. Με τον τρόπο αυτό, ο Αντωνίου μάς προσφέρει μια περίτεχνη και πολυδιάστατη σπουδή στην ατέλεια. Στα πρόσωπα, στα σώματα, στα πράγματα. Επιπροσθέτως, τα ατελή πρόσωπα αποκτούν κίνηση, σε κάποια έργα περισσότερο έκδηλη σε άλλα υπόρρητη, πάντοτε όμως παρούσα. Ο εγκλεισμός αποδεικνύεται ένα προπέτασμα καπνού. Ο καλλιτέχνης φροντίζει να δώσει στα πρόσωπα και στα πράγματα τρόπο διαφυγής. Από αγάπη κι από μέριμνά απέναντί τους, αλλά και απέναντι σε εμάς που είμαστε- είτε το γνωρίζουμε, είτε όχι- σε μια ανάλογη θέση. Η διέξοδος είναι η αποδοχή της ατέλειας και η θέαση του χώρου ως εφελτηρίου προς το υπερβατικό. Σε έναν τόπο ιδιωτικής ελευθερίας όπου μας αναμένει από καταβολής μια υποψία δικαιοσύνης και κάλλους. Ένα ψήγμα καλοσύνης για τον καθένα μας.

Κώστας Μαννούρης
2015